

CHƯƠNG XXIII: GIÁNG SINH TRONG PHÒNG KÍN

Có phải đây chính là lý do mà cụ Dumbledore không nhìn vào mắt Harry nữa? Có phải cụ cho rằng Voldemort đang quan sát họ, sợ rằng, rất có thể tuổi trẻ rực rỡ của họ có thể biến thành màu đỏ, với những vết xước giống như mèo cào gây ra cho học sinh? Harry vẫn nhớ khuôn mặt rắn của Voldemort đã thoát khỏi đằng sau đầu giáo sư Quirrel và trói cánh tay của nó ra sau lưng như thế nào, thắc mắc không biết rằng nó sẽ cảm thấy gì nếu như Voldemort thoát ra khỏi thể xác nó.

Nó cảm thấy mình bẩn thỉu, ô uế, giống như nó đang chứa trong mình mầm mống của chết chóc, cảm thấy không xứng đáng để được ngồi trên chuyến xe điện ngầm trở về từ bệnh viện với những con người trong sạch, vô tội, mà cả linh hồn và thể xác đều không bị ràng buộc bởi sự nhơ bẩn của Voldemort... Nó không chỉ nhìn thấy con rắn đó, mà nó là con rắn, giờ thì nó đã biết...

Một ý nghĩ khủng khiếp, rất thật chợt loé lên trong đầu nó, một ký ức đang trôi nổi dần lên trong ý thức, suy nghĩ đã làm thâm tâm nó lặn lội, quần quai giống như những con rắn thực sự.

Ngoài việc tập trung bọn tay chân thì hắn còn làm gì nữa không?

Những thứ mà hắn chỉ có thể làm một cách lén lút... giống như một thứ vũ khí mà lần trước hắn chưa kịp xài...

Mình là thứ vũ khí đó, Harry nghĩ, và ý nghĩ đó giống như một thứ chất độc đã bơm vào huyết quản, làm nó nhụt chí, khiến cho nó toát mồ hôi khi ngồi trên chiếc xe điện lắc lư qua đường hầm tối mịt. Mình là thứ mà Voldemort đang cố gắng sử dụng, đó là lý do mà họ cho người bảo vệ xung quanh mình bất cứ mình ở đâu, đó không phải là bảo vệ mình, mà để bảo vệ những người khác, chỉ có một nơi mà họ không thể bảo vệ, họ không thể cho người nào đó để mắt đến mình suốt ngày ở Hogwarts... Mình đã tấn công bác Weasley tối qua, kẻ đó chính là mình... Voldemort đã bắt mình phải làm điều đó, và lúc này hắn có thể đang ở trong con người mình, đang nghe những suy nghĩ của mình...

“Con có sao không Harry?” bà Weasley thì thầm, vươn người qua Ginny để nói với nó trong khi chiếc xe điện vẫn lắc lư trong hầm tối. “Con trông không được khoẻ lắm đâu. Con có thấy mệt không?”

Mọi người đều nhìn về phía nó. Harry lắc đầu quả quyết và nhìn lên tờ quảng cáo về bảo hiểm gia đình.

“Harry, con có chắc là con khoẻ không?” bà Weasley nói với một giọng lo lắng khi họ đi ngang qua khu đất hoang đầy cỏ dại ở giữa Grimmauld Place. “Con trông nhợt nhạt quá đấy... Sáng nay con có ngủ không vậy? Con lên gác ngay và nghỉ ngơi lấy vài giờ trước bữa tối, được không?”

Harry gật đầu. Đây có lẽ là một lý do được chuẩn bị sẵn để không phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, lý do nó thực sự muốn, nên khi bà vừa mở cửa chính, nó vội vã chạy thẳng vào, vượt qua cái giá để dù, lên gác, vào phòng ngủ của nó và Ron.

Ở đó, nó bắt đầu đi đi lại lại, giữa hai cái giường và bức tranh trống rỗng của Phineas Nigellus, trong đầu nó đang sôi sục đầy rẫy những câu hỏi và thậm chí những ý nghĩ điên rồ.

Làm thế nào mà nó lại có thể biến thành một con rắn? Chẳng lẽ nó lại là một người hoá thú... không, không thể nào, nó biết như vậy... có thể Voldemort là một người hoá thú... đúng rồi, Harry nghĩ, điều đó có vẻ hợp lý, tất nhiên rằng hắn đã biến thành một con rắn... và khi hắn điều khiển mình, cả hai biến đổi... điều đó vẫn không thể giải thích làm thế nào mình có thể tới London và quay lại giường trong vòng 5 phút... nhưng lúc này Voldemort là phù thủy hùng mạnh nhất trên thế giới, trừ cụ Dumbledore, rất có khả năng là hắn di chuyển người như vậy rất dễ dàng.

Và sau đó, cùng với một cơn đau nhói hoảng loạn, nó nghĩ, nhưng điều này thật điên rồ, nếu Voldemort điều khiển được mình, mình đang cho hắn một cái nhìn tuyệt vời trong đại bản doanh của Hội Huynh đệ Phượng hoàng ngay lúc này! Hắn sẽ biết ai nằm trong tổ chức và chú Sirius đang ở đâu... và mình đã nghe rất nhiều thứ mà mình không nên, mọi thứ mà chú Sirius đã kể cho mình vào cái đêm đầu tiên mình ở đây...

Chỉ có một cách để giải quyết: nó phải rời Grimmauld Place ngay lập tức. Nó sẽ hưởng trọn Giáng Sinh ở Hogwarts mà không có những người khác, ít ra để giữ cho họ an toàn trong ngày lễ... nhưng không, điều đó không thể, vẫn còn rất nhiều người ở Hogwarts có thể bị thương. Cái gì sẽ xảy ra nếu như lần tới là Seamus hay Neville? Nó dừng lại và đứng nhìn chằm chằm vào bức chân dung trống rỗng của Phineas Nigellus. Một cảm giác nặng nề đang lắng xuống ở phía cuối dạ dày nó. Nó không có sự lựa chọn nào khác. Nó sẽ phải trở lại đường Privet Drive, tách biệt hoàn toàn khỏi những phù thủy khác.

Thế đấy, nếu như nó phải đi, thì không còn lý do gì để luẩn quẩn ở đây. Cố gắng hết sức để không nghĩ đến nhà Dursley sẽ ca thán thế nào khi họ thấy nó ở trước ngưỡng cửa nhà họ sáu tháng sớm hơn họ nghĩ, nó bước nhanh đến rương của mình, đóng mạnh nắp và khoá lại, sau đó tự động nhìn quanh tìm con Hedwig trước khi nhớ ra rằng nó vẫn còn ở Hogwarts - tốt, điều đó tức là bớt đi một thứ phải mang - nó nắm một đầu của cái rương và đã lê hết một nửa đường về phía cửa khi một giọng nói cạnh khoé vang lên “Chạy trốn hả?”

Nó nhìn quanh. Phineas Nigellus đã trở lại trên bức chân dung và tựa vào khung tranh, quan sát Harry với một vẻ mặt thích thú.

“Không phải chạy trốn, không” Harry nói ngắn gọn, kéo cái rương của nó thêm vài feet nữa qua căn phòng. (1 foot bằng 31 cm, feet là số nhiều của foot - ND)

“Ta nghĩ rằng”, Phineas Nigellus vượt chòm râu nhọn của ông, “để thuộc về nhà Gryffindor cậu phải dũng cảm! Cậu đang cho ta thấy rằng cậu tốt hơn là phải thuộc về nhà của ta. Slytherin chúng ta dũng cảm, đúng, nhưng không hề ngu ngốc. Chẳng hạn, nếu phải chọn, chúng ta luôn chọn để bảo đảm an toàn cho cái đầu của chúng ta.”

“Không phải tôi đang bảo vệ cái đầu của tôi,” Harry nói cụt lủn, kéo mạnh cái rương qua phần sàn nhà đặc biệt gồ ghề, một tấm thảm cũ rách trước cửa ra vào.

“Ồ, ta thấy rồi,” Phineas Nigellus nói, vẫn đang mân mê chòm râu, “đây không phải là một cuộc trốn chạy bẩn thỉu - cậu đang tỏ ra rất đáng khâm phục.”

Harry mặc kệ ông ta. Bàn tay nó đang cầm cái tay nắm cửa thì Phineas Nigellus nói một cách uể oải, “Ta có một thông báo cho cậu từ Albus Dumbledore.”

Harry quay lại.

“Đó là gì?”

“Hãy ở nguyên đó.”

“Tôi có di chuyển đâu!” Harry nói, tay nó vẫn đặt trên quả đấm cửa. “Thế thông báo là gì vậy?”

“Ta đã đưa nó cho nó rồi còn gì, hả kẻ điên độn,” Phineas Nigellus nói nhẹ nhàng. “Dumbledore nói ‘Hãy ở nguyên đó’”

“Tại sao?” Harry nôn nóng nói, buông tay ra khỏi cái rương. “Tại sao ông ấy lại muốn tôi ở lại đây? Ông ấy còn nói gì nữa không?”

“Chẳng thấy ông ấy nói gì cả,” Phineas Nigellus nói, nhướn đôi lông mày đen và mỏng giống như ông cảm thấy Harry đang rất hỗn láo.

Tâm trạng của Harry bùng lên giống như một con rắn phóng ra khỏi một bãi cỏ dài. Nó đã cạn kiệt, nó đang bối rối trong khoảng không gian bao la, nó đã đối mặt với sự kinh hoàng, rồi bình yên, rồi lại kinh hoàng một lần nữa trong vòng có 12 tiếng qua, và thầy Dumbledore vẫn không muốn nói gì với nó!

“Thế ra đó chính là thông điệp, phải không?” nó nói to. “ ‘Hãy ở nguyên đó’! Đó cũng là tất cả những gì mà người ta có thể ra lệnh tôi sau khi tôi bị tấn công bởi những Giám Ngục! Hãy ở đó để những người lớn giải quyết mọi chuyện, Harry! Chúng ta sẽ không nói với cháu mọi thứ đâu, bởi vì bộ não nhỏ bé của cháu sẽ có thể không đủ sức để đương đầu với nó!”

“Cậu biết không,” Phineas Nigellus nói, thậm chí còn to hơn cả Harry “đây chính xác là lý do mà ta căm ghét việc trở thành thầy giáo! Những người trẻ tuổi luôn luôn tin chắc tuyệt đối rằng họ hoàn toàn đúng đắn về mọi thứ. Có phải điều đó đã không hiện ra rõ ràng trước mặt cậu, hả kẻ đáng thương đang dương dương tự đắc kia, rằng phải có một lý do chính đáng nào đó mà vị Hiệu trưởng của Hogwarts không tiết lộ mọi chi tiết cụ thể trong kế hoạch của ông cho cậu? Cậu có bao giờ dừng cái việc nghĩ mình bị đối xử tàn tệ, để lưu ý rằng tuân theo sự chỉ bảo của Dumbledore chưa bao giờ khiến cho cậu gặp một nguy hiểm tai hại nào? Không. Không, giống như tất cả những đứa trẻ khác, cậu hoàn toàn chắc chắn rằng cậu đang cô đơn suy nghĩ và chịu đựng một mình, cậu một mình nhận ra sự nguy hiểm, cậu là người duy nhất đủ thông minh để nhận ra Chúa tể Hắc Ám đang có những kế hoạch như thế nào.”

“Hắn đang lên kế hoạch để làm điều gì đó với tôi đúng không?” Harry nói ngay lập tức.

“Ta có nói thế không?” Phineas Nigellus nói, lười nhác mân mê đôi găng tay bằng lụa của ông. “Bây giờ, nếu cậu tha lỗi cho ta, ta có những thứ khác quan trọng phải làm hơn là nghe những nỗi đau của trẻ con ... chúc cậu một ngày tốt lành.”

Rồi ông bước qua mép khung bức tranh và biến mất.

Bức tranh trống rỗng vẫn yên lặng. Tức giận, Harry kéo chiếc rương của nó trở lại chân giường và ném mình úp mặt xuống tấm trải giường đã cũ, mắt nó nhắm tịt, cơ thể nặng trĩu và đau nhức.

Nó cảm thấy giống như đã trải qua một cuộc hành trình dài hàng dặm... khó có thể tin được khi chưa đầy 24 giờ trước Cho Chang đã lại gần nó dưới cây tầm gửi... nó mệt mỏi quá... nó rất sợ ngủ... nhưng nó không biết nó có thể chịu đựng điều đó trong bao lâu... thầy Dumbledore đã bảo nó ở lại... điều đó có nghĩa là nó được phép ngủ... nhưng nó sợ... điều gì sẽ xảy ra nếu như nó lại tiếp diễn một lần nữa?

Nó đang chìm vào bóng tối...

Tất cả giống như một cuộc phim có sẵn trong đầu nó chỉ chờ để bắt đầu. Nó đang đi bộ dọc theo một hành lang vắng vẻ hướng tới một cánh cửa đen giản dị, đi qua những bức tường đá xù xì, những ngọn đuốc và một cánh cửa mở sẵn tới những bậc thang bằng đá dẫn xuống tầng dưới ở phía bên trái...

Nó đã đến cánh cửa đen nhưng không thể mở được nó... nó đứng nhìn chằm chằm vào nó, tuyệt vọng... những gì nó tha thiết muốn bằng cả trái tim mình đang ở ngoài tầm với... điều mong ước ở ngoài giấc mơ của nó... giá mà vết sẹo của nó thôi đau nhức... lúc đó nó có thể suy nghĩ thông suốt hơn...

"Harry," giọng của Ron vang lên, ở xa, rất xa, "Mẹ nói là bữa tối đã xong, nhưng mẹ sẽ để phần lại cho nó nếu như cậu muốn nghỉ ngơi."

Harry mở mắt, nhưng Ron đã rời căn phòng.

Bạn ấy không muốn ở một mình với mình, Harry nghĩ. Không phải sau những gì bạn ấy nghe thầy Moddy nói.

Nó cho rằng không một ai muốn nó ở lại đó cả, bây giờ thì họ đã biết cái gì ở trong con người nó.

Nó không xuống để ăn tối, nó không muốn áp đặt sự có mặt của nó cho mọi người. Nó quay người sang hướng khác, và một lúc sau, chìm vào giấc ngủ. Nó tỉnh dậy rất lâu sau đó, vào lúc sáng sớm, bụng nó nhức nhối vì đói và Ron đang ngáy đều đều ở giường bên. Nhìn quanh căn phòng, nó nhìn thấy cái hình dáng đen đen của Phineas Nigellus đã trở lại bức tranh của ông và điều này có nghĩa là thầy Dumbledore rất có thể đưa Phineas Nigellus tới để trông nom nó, trong trường hợp nó lại tấn công một ai khác.

Cảm giác không được trong sạch lại trở dậy. Đôi lúc nó ước rằng mình đã không tuân theo cụ Dumbledore... nếu như đây là cách mà cuộc sống trôi qua đối với nó khi nó ở lại Grimmauld Place kể từ bây giờ, thì xét cho cùng có thể nó đã khấm khá hơn ở Privet Drive.

Tất cả mọi người khác giành toàn bộ buổi sáng hôm sau để trang hoàng nhà cửa cho Giáng Sinh. Harry không thể nhớ được chú Sirius đã từng ở trong một tâm trạng vui vẻ bao giờ chưa; chú thực sự đang hát những bài hát mừng, hình như rất vui mừng rằng chú đã có bạn bè xung quanh trong dịp Noel. Harry có thể nghe thấy giọng chú vang lên qua sàn nhà trong phòng khách lạnh lẽo khi nó ngồi một mình, nhìn ra bầu trời ngày càng trắng hơn ở ngoài cửa sổ, tuyết rơi dữ dội, lúc nào cũng cảm thấy một niềm thích thú hoang dại rằng nó

đang cho mọi người cơ hội để nói chuyện với nhau về nó, giống như họ bắt buộc phải làm điều đó. Khi nó nghe thấy bà Weasley gọi tên nó một cách nhẹ nhàng lúc bữa trưa tới, nó rút vào xa hơn ở trên gác và mặc kệ.

Khoảng sáu giờ tối, chuông cửa reo vang và bà Black lại bắt đầu rú lên. Cho rằng Mundungus hoặc một vài thành viên khác của Hội Huynh Đệ đến gọi, Harry chỉ chỉnh lại tư thế cho thoải mái hơn, dựa vào bức tường của căn phòng Buckbeak cư trú, nơi nó đang ẩn mình, cố gắng quên đi cái đói cồn cào khi nó cho con Bằng Mã ăn những con chuột chết. Vài phút sau, có ai đó đập mạnh vào cửa làm nó thoáng giật mình.

“Mình biết là cậu ở đây,” giọng Hermione vang lên. “Cậu có thể ra ngoài được không? Mình muốn nói chuyện với cậu.”

“Bạn làm cái quái gì ở đây thế?” Harry hỏi cô bé, mở cửa ra khi Buckbeak tìm kiếm những mảnh vụn của những con chuột chết trên sàn nhà phủ rơm mà nó có thể làm rơi ra. “Mình nghĩ là bạn đang trượt tuyết cùng với bố mẹ chứ?”

“Thôi, nói thật, trượt tuyết không thực sự là việc của mình,” Hermione nói. “Nên mình đến đây đón Giáng Sinh.” Có tuyết bám trên tóc của cô bé và mặt cô bé đã tím bầm vì lạnh. “Nhưng đừng có nói với Ron nhé. Mình bảo cậu ấy rằng trượt tuyết thực sự thú vị vì cậu ấy cứ cười suốt. Ba và mẹ có đôi chút không đồng tình, nhưng mình nói với họ rằng những ai lo lắng đến bài thi đều ở lại Hogwarts để học. Họ muốn mình làm tốt bài thi, họ sẽ hiểu thôi. Dù thế nào đi chăng nữa,” cô nói mạnh mẽ, “hãy vào phòng ngủ của cậu, mẹ Ron đã đốt lò sưởi ở đó và bác ấy đã gửi lên vài cái sandwich.”

Harry theo cô bé xuống tầng hai. Khi nó vào trong phòng ngủ, nó đã khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cả Ron và Ginny đang chờ, ngồi trên giường của Ron.

“Mình đến đây bằng Chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ,” Hermione nói nhẹ nhàng, cởi áo vét ra trước khi Harry có thời gian để nói. “Cô Dumbledore đã nói cho mình biết vào sáng sớm nay điều gì xảy ra, nhưng mình phải chờ cho đến khi chương trình học thực sự kết thúc mới rời đi. Umbridge thực sự cáu tiết khi thấy tất cả các cậu đã biến mất trước mũi bà ta, mặc dù cô Dumbledore thậm chí đã nói với bà ta rằng bác Weasley đang ở bệnh viện St Mungo và cô đã cho phép tất cả các bạn được đến thăm. Vì thế nên...”

Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ginny, và hai cô gái cùng với Ron đều nhìn thẳng vào Harry.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Hermione hỏi.

“Mình khỏe,” Harry nói một cách khó nhọc.

“Ồ, đừng nói dối, Harry,” cô bé nôn nóng. “Ron và Ginny nói rằng cậu đã tránh mặt mọi người kể từ khi cậu trở về từ St Mungo.”

“Họ đã nói thế à?” Harry nói, trừng trừng nhìn Ron và Ginny. Ron cúi xuống nhìn vào chân mình, nhưng Ginny dường như hoàn toàn không bối rối.

“Đúng, anh đã như thế!” cô bé nói. “Và anh sẽ không nhìn bất cứ ai nữa!”

“Chính là tất cả mọi người sẽ không nhìn vào tôi đấy chứ!” Harry giận dữ.

“Có thể cậu cứ nghĩ qua nghĩ lại như vậy, và cứ thế làm cho cậu tưởng mọi người không nhìn cậu,” Hermione gợi ý, khoé miệng của cô bé giật giật.

“Buồn cười thật,” Harry cúi, quay mặt đi chỗ khác.

“Thôi, đừng có gây thêm hiểu lầm nữa,” Hermione nói lạnh lạnh. “Xem nào, mọi người đã nói với mình về những gì cậu nghe lén được tối qua bằng cái Tai Nổi Dài”

“Rồi sao?” Harry càu nhàu, dứt hai tay sâu vào trong túi áo khi nhìn tuyết rơi ngày càng dày ở bên ngoài. “Tất cả đều nói về tôi, đúng không? Thế đấy, tôi đang phải làm quen với điều đó đây.”

“Chúng em muốn nói chuyện với anh, Harry,” Ginny nói, “nhưng anh cứ trốn biệt từ khi chúng ta về đây...”

“Tôi không muốn bất cứ ai nói chuyện với tôi hết,” Harry nói, càng lúc càng thấy tức giận hơn.

“Tốt thôi, anh hơi bị ngu ngốc đấy,” Ginny tức tối, “chẳng lẽ anh không biết chính em là người đã bị điều khiển bởi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, và em có thể nói cho anh biết em cảm thấy thế nào.”

Harry vẫn yên lặng khi tác dụng của những lời nói này dần đánh gục nó. Sau đó nó quay đầu ra xung quanh.

“Anh đã quên mất,” nó nói.

“Thật may mắn cho anh,” Ginny điềm tĩnh.

“Anh xin lỗi” Harry nói, và nó muốn nói. “Thế... thế thì, em có nghĩ rằng anh đã bị điều khiển không?”

“Để xem, anh có nhớ tất cả những gì anh làm không?” Ginny hỏi. “Có những khoảng thời gian dài nào mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry lục lọi trong trí nhớ của mình.

“Không,” nó nói.

“Thế thì Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chưa từng chiếm hữu anh đâu,” Ginny nói một cách đơn giản. “Khi hắn làm điều đó cho em, em không thể nhớ được em đã làm gì trong nhiều giờ. Em thấy mình ở một nơi nào đó và không thể biết được mình tới đó thế nào.”

Harry không dám tin cô bé, nhưng trái tim của nó đã loé lên hầu như bất chấp chính bản thân nó.

“Giấc mơ đó là về ba của em và con rắn đó, mặc dù--”

“Harry, cậu đã có những giấc mơ như vậy từ trước rồi,” Hermione nói. “Cậu đã có những hình ảnh về những việc mà Voldemort dự định từ năm trước.”

“Đó là chuyện khác,” Harry lắc đầu. “Mình đã ở trong con rắn đó. Điều đó giống như mình là con rắn... điều gì sẽ xảy ra nếu Voldemort bằng cách nào đó đưa mình tới London --?”

“Một ngày nào đó,” Hermione thực sự tức tối, “cậu sẽ phải đọc Hogwarts: Một Lịch Sử, và có thể nó sẽ chỉ cho nó thấy rằng nó không thể hiện ra rồi lại biến mất trong Hogwarts được. Thậm chí cả Voldemort cũng không thể làm cho cậu bay ra khỏi phòng ngủ của cậu được, Harry ạ.”

“Cậu không hề rời khỏi giường ngủ, bạn thân ạ,” Ron nói. “Mình nhìn thấy cậu quấy đạp trong giấc ngủ ít nhất là một phút trước khi chúng mình có thể đánh thức cậu dậy.”

Harry bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, nghĩ ngợi. Những gì họ nói không chỉ để an ủi. mà còn rất hợp lý... không phải nghĩ nhiều, nó lấy một cái sandwich từ cái đĩa đặt trên giường tống vào mồm nghiêng ngấu.

Cuối cùng mình không phải là vũ khí, Harry nghĩ. Trái tim nó căng lên vì hạnh phúc và thoải mái, và nó cảm thấy mình thực sự hoà nhập vào mọi người khi họ nghe thấy chú Sirius đi qua cửa để vào phòng Buckbeak, hát “God Rest Ye, Merry Hippogriffs” vói giọng cao nhất có thể.

Làm thế nào mà nó lại có thể từng mong muốn trở lại đường Privet Drive để đón Giáng Sinh nhỉ? Niềm vui của chú Sirius vì căn nhà lại đông đúc như trước, và đặc biệt là Harry đã quay lại, thật là dễ lây lan sang người khác. Chú không còn là một chủ nhà ủ rũ như mùa hè vừa rồi nữa, bây giờ chú dường như đã xác định rằng mọi người nên thưởng thức ngày lễ cùng nhau, nếu như ngày lễ không vui hơn những gì có ở Hogwarts, và chú làm việc không mệt mỏi để chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, dọn dẹp và trang hoàng với sự giúp đỡ của bọn trẻ, đến nỗi khi chúng lên giường ngủ Đêm Giáng Sinh, ngôi nhà hầu như không thể nhận ra được nữa. Cái đèn chùm mờ xỉn đã không còn bị mạng nhện giăng đầy nữa mà giờ đây được bao phủ bởi những vòng hoa của cây nhựa ruồi và những lá cờ dài bằng vàng, bạc; tuyết ma thuật rơi lấp lánh thành từng đồng trên những tấm thảm xác xơ; một cây thông Noel to đùng mà Mundungus kiếm được, đã được trang hoàng bởi những nàng tiên thật sự, che khuất cái cây gia phả của chú Sirius, và thậm chí những cái đầu gia tinh nhồi bông trên tường của đại sảnh cũng được đeo râu và mũ ông già Noel.

Harry tỉnh dậy vào sáng Noel để mở đồng quà ở chân giường của nó và Ron đã mở được một nửa đồng quà có vẻ to hơn của nó ta.

“Năm nay thu nhập tốt thật,” nó thông báo cho Harry qua một đám giấy lộn. “Cảm ơn vì cái La bàn hình Chổi Thần, nó thật là tuyệt, ăn đứt quà của Hermione - bạn ấy cho mình cả một bản kế hoạch bài tập về nhà..”

Harry sắp xếp lại đồng quà của nó và tìm thấy một món quà với chữ viết tay của Hermione ở trên. Cô bé cũng tặng nó một quyển sổ giống như một quyển nhật ký, chỉ trừ có một điều là mỗi khi nó mở một trang nào đó, nó lại rống lên những câu đại loại như: “Làm ngay hôm nay hoặc bạn sẽ phải trả giá!”

Chú Sirius và thầy Lupin tặng Harry một bộ sách tuyệt hảo có tựa đề Thực hành Ma thuật Phòng thủ và ứng dụng của nó để chống lại Nghệ thuật Hắc ám, với những minh hoạ tuyệt vời sinh động cho những Phép Giải Bùa và ma thuật được miêu tả trong đó. Harry hăm hở rút ra quyển tập một và nó có thể thấy ngay rằng nó rất hữu ích cho kế hoạch sắp tới của DA. Bác Hagrid đã gửi tới một cái ví da màu nâu có những chiếc răng nanh, có lẽ đó là một

cách để chống trộm, nhưng không may là Harry không thể nhét tiền vào mà ngón tay không bị cắn toạc ra. Quà của cô Tonks là một mô hình nhỏ của cây Tia chớp, có thể hoạt động được, khi Harry nhìn nó bay vòng quanh phòng, nó ước rằng nó vẫn còn chiếc chổi thần với kích cỡ bình thường (Tia chớp là một cây chổi thần, có thể tăng tốc từ 0 đến 150 dặm trên giờ trong vòng 10 giây - ND); Ron tặng nó một túi Đậu Đủ Vị to đùng, của ông bà Weasley thì vẫn là một cái áo len tự đan như bình thường và một vài cái bánh pate (thường dùng trong dịp Noel - ND), và quà của Dobby là một bức tranh thực sự tồi tệ mà Harry ngờ rằng nó được con gia tinh tự vẽ lấy. Nó đã phải lộn ngược bức tranh từ đầu này sang đầu khác xem đằng nào thì đẹp hơn khi mà, với một tiếng rắc lớn, Fred và George độn thổ tới chân giường nó.

“Giáng Sinh tốt lành,” George nói. “Đừng xuống tầng dưới vào lúc này nhé.”

“Tại sao không?” Ron nói.

“Mẹ lại khóc nữa,” Fred nói nặng nề. “Percy đã gửi trả cái áo len chui đầu của anh ấy.”

“Không một lời giải thích,” George thêm vào. “Không hề hỏi thăm xem bố thế nào, hoặc nói về việc qua thăm bố, hay những thứ đại loại như thế.”

“Các anh đã cố an ủi mẹ,” Fred nói, đi vòng qua giường để xem bức tranh của Harry. “Nói với mẹ rằng Percy chẳng là cái gì tốt hơn một đồng phân chuột.”

“Không hiệu quả,” George nói, với tay lấy một cái kẹo Sô-cô-la Éch Nhái. “Nên thầy Lupin thay thế. Tốt nhất là nên để cho ông ta làm cho mẹ vui lên trước khi chúng ta xuống dưới ăn sáng, anh nghĩ thế,”

“Cái này có thể là gì nhỉ?” Fred hỏi, mắt liếc sang bức tranh của Dobby. “Giống như một con vượn với cặp mắt đen.”

“Đó là Harry đấy!” George nói, chỉ vào đằng sau bức tranh, “đằng sau viết thế.”

“Giống thật đấy,” Fred cười toe toét. Harry ném quyển nhật-ký-bài-tập-về-nhà mới của nó về phía anh ta; nó đâm vào bức tường đối diện và rơi xuống sàn nhà, vẫn ngân nga một cách hạnh phúc: “Nếu bạn đã đánh đủ dấu chấm lên những chữ i và vẽ đủ những nét ngang của chữ t thì bạn có thể làm bất cứ thứ gì bạn muốn!”

Họ đứng dậy và thay đồ. Họ có thể nghe thấy những người trong nhà đang nói “Merry Christmas” với nhau. Trên đường xuống cầu thang họ gặp Hermione.

“Cám ơn về cuốn sách, Harry” cô bé nói một cách hạnh phúc. “Mình đã muốn có cuốn Thuyết Số Học Mới đó từ lâu rồi! Và lọ nước hoa đó thật là không bình thường Ron ạ.”

“Không sao đâu,” Ron nói. “Còn cái đó là cho ai vậy?” nó thêm vào, hất đầu về phía món quà được gói ghém gọn gàng mà cô bé đang cầm trên tay.

“Kreacher,” Hermione nói vui vẻ.

“Không được cho nó quần áo đấy nhé!” Ron cảnh báo cô bé. “Bạn biết chú Sirius nói gì rồi đấy: Kreacher biết quá nhiều, chúng ta không thể giải phóng cho nó được!”

“Đây không phải là quần áo đâu,” Hermione nói, “mặc dù nếu mình có con đường riêng mình sẽ tặng ông ấy một cái gì đó để mặc, thay cho cái mảnh vải cũ rách nát ấy. Không, đây chỉ là một cái chăn cũ mình khâu lại. mình nghĩ rằng nó sẽ làm cho phòng ngủ của ông ấy sáng sủa hơn.”

“Phòng ngủ nào cơ?” Harry hỏi, hạ thấp giọng xuống đến mức nói thầm khi họ đi qua bức chân dung của mẹ chú Sirius.

“Chú Sirius nói rằng đó không hẳn là phòng ngủ, nói đúng hơn là một căn lều nhỏ tồi tàn,” Hermione nói. “Hình như ông ấy ngủ dưới cái nồi hơi trong cái tủ sâu trong bếp.”

Bà Weasley là người duy nhất ở trong tầng hầm khi họ tới. Bà đang đứng trước lò sưởi, giọng nói giống như bà bị cảm lạnh trầm trọng khi bà chúc lũ trẻ “Merry Christmas”, và chúng rời mắt đi chỗ khác.

“Thế đây là phòng ngủ của Kreacher à?” Ron nói, bước vượt qua để tới một cánh cửa bán thiu ở góc tường đối diện cái chạn để thức ăn. Harry chưa bao giờ thấy nó mở ra cả.

“Ừ,” Hermione nói, nghe có vẻ hơi lo lắng. “Ơ... Mình nghĩ là chúng ta nên gõ cửa.”

Ron gõ nhẹ vào cánh cửa nhưng không có hồi âm.

“Nó có thể ở đâu đó trên gác,” nó nói, và không khó khăn lắm, kéo bật cánh cửa ra. “Urgh!”

Harry nhòm vào trong. Kệ đồ bát đĩa hầu như được đỡ bằng một cái nồi hơi cổ lỗ sĩ rất to, nhưng ở phía cuối của khoảng không gian dưới những cái ống dẫn hơi, Kreacher đã làm cho nó một cái gì đó trông giống như một cái tổ chim. Một mớ hỗn độn những miếng giẻ rách đủ loại và những tấm chăn cũ bốc mùi được chất đống trên sàn và một cái hõm nhỏ ở giữa cho biết nơi Kreacher nằm ngủ mỗi đêm. Đây đó ở giữa những miếng vải là những mẩu bánh mì đã mốc và những lát pho mát ôi thiu. Ở trong một góc sâu có những đồ vật và đồng xu lấp lánh mà Harry cho rằng Kreacher đã giữ lại, giống như một con chim ác là, trong lúc chú Sirius dọn dẹp căn nhà, và nó cũng tìm thấy được những bức ảnh chụp gia đình có khung bằng bạc mà chú Sirius đã ném đi trong mùa hè. Những tấm kính của chúng đã vỡ, nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy những hình người nhỏ trong bức ảnh đen trắng đang nhìn nó một cách kiêu căng, kể cả - nó cảm thấy có một cú sốc nhẹ trong bụng - một phụ nữ đen, vẻ mặt nặng nề mà phiên toà xử bà ta nó đã được chứng kiến trong Cái Tường Ký của thầy Dumbledore: Bellatrix Lestrange. Cứ theo bề ngoài của nó mà xét thì những bức ảnh của bà ta được Kreacher thích nhất; bức ảnh đó được đặt ở trước tất cả những bức ảnh khác và tấm kính được gắn một cách vụng về bằng Bùa Nối Liền.

“Mình nghĩ rằng mình sẽ để lại quà cho ông ấy ở đây,” Hermione nói, đặt gói quà gọn gàng vào giữa chỗ lổm của những miếng giẻ và chăn, và đóng cửa nhẹ nhàng. “Ông ấy sẽ tìm thấy nó sau, sẽ ổn thôi mà.”

“Hãy thử nghĩ xem nào,” chú Sirius hiện ra từ phía cái chạn đang đựng một con gà tây to khi bọn trẻ đóng cánh cửa tủ, “gần đây có ai thực sự nhìn thấy Kreacher không?”

“Cháu không nhìn thấy nó từ cái đêm mà chúng ta quay lại đây,” Harry nói. “Chú đã ra lệnh cho nó ra khỏi bếp.”

“Ừ...”, chú Sirius tư lự. “Cháu biết đấy, đó cũng là lần cuối cùng mà chú nhìn thấy nó... nó có thể đang trốn đâu đó trên gác.”

“Nó không thể rời đi phải không?” Harry nói. “Ý cháu là khi chú nói ‘ra khỏi’, có thể nó nghĩ là chú muốn nó ra khỏi căn nhà?”

“Không, không, những con gia tinh không được rời đi trừ khi chúng bị cho quần áo. Chúng đã bị trói buộc vào gia đình nhà chủ,” chú Sirius nói.

“Chúng có thể rời nhà nếu thực sự chúng muốn thế,” Harry bác lại. “Dobby đã làm thế, nó đã rời nhà Malfoy để cho cháu lời cảnh báo hai năm trước. Nó đã phải tự phạt mình sau đó, nhưng nó vẫn làm thế.”

Chú Sirius hơi bối rối trong giây lát, và nói, “Sẽ tìm nó sau vậy, chú mong rằng sẽ tìm thấy nó ở trên gác đang khóc trước những cái quần của mẹ chú hay một vài thứ khác. Chắc chắn rồi, có thể nó đã bò vào cái tủ đang phun khí và chết... (Cái tủ được đặt trên cái nôi hơi - ND) nhưng chú không được đặt niềm hy vọng cao như thế.”

Fred, George và Ron đều bật cười; mặc dù Hermione nét mặt rất quở trách.

Trong khi ăn bữa trưa trong Noel, nhà Weasley, Harry và Hermione đã lên kế hoạch đi thăm ông Weasley một lần nữa, được hộ tống bởi Mắt-Điên và thầy Lupin. Mundungus xuất hiện đúng lúc mọi người ăn bánh pudding và bánh xốp kem, đã được nhờ đi ‘mượn’ một chiếc xe hơi cho dịp này, vì xe điện ngầm không làm việc trong Giáng Sinh. Chiếc xe, mà Harry rất nghi ngờ rằng nó liệu có được lấy đi với sự chấp thuận của người chủ, đã được làm rộng ra bằng câu thần chú mà đã một lần được niệm trên chiếc xe Ford Anglia cũ của nhà Weasley. Mặc dù với bề ngoài có kích thước bình thường, mười người với tài xế Mundungus vẫn có thể vừa vặn trong chiếc xe hoàn toàn thoải mái. Bà Weasley lưỡng lự trước khi vào xe - Harry biết việc bà không tán thành với Mundungus đang đấu tranh với việc bà không thích đi lại mà không có ma thuật - nhưng, cuối cùng, cái rét ở bên ngoài cùng với sự van nài của lũ trẻ đã thắng, và bà thả mình vào một chỗ ngồi đằng sau, giữa Fred và Bill với một tâm trạng thoải mái.

Chuyến đi đến bệnh viện St Mungo tốn rất ít thời gian vì hầu như không có xe cộ chạy trên đường. Những nhóm nhỏ phù thủy đang lén lút, dần dần đi đến một con phố vắng vẻ khác để vào bệnh viện. Harry cùng những người khác ra khỏi xe, và Mundungus lái xe về phía góc phố để chờ họ. Họ đi bộ một cách tình cờ về phía cái cửa sổ có một hình nộm mặc quần áo nilon đứng đó, sau đó, lần lượt từng người một bước qua tấm kính.

Khu tiếp tân trông rất phù hợp với ngày lễ: quả cầu thủy tinh thấp sáng St Mungo đã mang màu đỏ và vàng, càng trở nên khổng lồ, sặc sỡ với đồ trang hoàng cho Giáng Sinh; những cây nhựa ruồi được treo ở mỗi cửa ra vào; và những cây thông Noel sáng ngời bao phủ bởi tuyết ma thuật và những cột băng lỏng lảy ở mỗi góc tường, mỗi cây đều có một ngôi sao vàng lấp lánh trên đỉnh. Lúc này, bệnh viện không đông như lần trước họ tới đây, mặc dù ở giữa phòng Harry vẫn bị đẩy sang một bên bởi một phù thủy có một quả quất gắn chặt nơi lỗ mũi bên trái của bà ta.

“Bất hoà gia đình phải không?” cô phù thủy tóc vàng khẽ cười đằng sau cái bàn. “Bà là người thứ ba tôi gặp trong ngày hôm nay đấy... Ma thuật gây thương tích, tầng bốn.”

Họ thấy ông Weasley đang ngồi tựa vào thành giường, với phần còn lại của con gà tây làm bữa tối đặt trong lòng và một vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Một thứ đều ổn chứ, anh Arthur?” bà Weasley hỏi, sau khi tất cả chúc mừng và tặng quà cho ông.

“Tốt, tốt,” ông Weasley nói, hơi quá nồng nhiệt. “Em - ơ - chưa gặp Thầy Lang Smethwyck phải không?”

“Chưa,” bà Weasley có vẻ nghi ngờ, “thế thì sao?”

“Không có gì, không có gì,” ông Weasley nói nhẹ nhõm, bắt đầu mở đồng quà của mình. “Sao, mọi người vẫn vui vẻ chứ? Mọi người đã được tặng những gì trong Noel thế?Ồ - Harry - cái này thật tuyệt vời đấy!” Ông vừa mới mở quả của Harry, là mỏ hàn và những cái tua vít.

Bà Weasley không hoàn toàn bằng lòng với câu trả lời của ông Weasley. Khi chồng của bà vươn tới để bắt tay Harry, bà nhòem vào dải băng trắng bên trong áo ngủ của ông.

“Anh Arthur,” bà nói, với một tiếng ‘táp’ trong giọng nói giống như bầy chuột sập, “anh đã thay băng rồi à. Tại sao anh lại phải thay băng sớm một ngày hả Arthur? Họ nói với em rằng họ sẽ không phải thay cho tới ngày mai cơ mà.”

“Gì cơ?” ông Weasley có vẻ hoảng sợ và kéo tấm trải giường cao lên tận ngực. “Không, không - không có gì đâu - nó chỉ là - ”

Ông có vẻ nhụt chí dưới cái nhìn sắc nhọn của bà Weasley.

“Thôi được - đừng tức giận nghe Molly, nhưng Augustus Pye có một ý tưởng... nó ấy là Thầy Lang thực tập, em biết đấy, một thằng cha rất dễ gần và rất yêu thích... um... thuốc bổ... Ý anh là, một vài cách chữa bệnh của dân Muggle... chúng được gọi là những vết khâu, Molly, và chúng có tác dụng rất tốt để - chữa lành vết thương cho dân Muggle - ”

Bà Weasley phát ra một âm thanh có vẻ ở đâu đó giữa tiếng rít và tiếng gầm. Lupin bước ra khỏi giường và tiến về phía Người Sói, một bệnh nhân không có người đến thăm và đang nhìn một cách thèm muốn vào đám đông xung quanh ông Weasley; Bill thăm thì một điều gì đó về việc lấy cho mình một tách trà, còn Fred và George nhảy tới cùng anh, cười toe toét.

“Có phải là anh muốn nói với em,” giọng của bà ngày càng to theo từng lời nói và hình như không để ý rằng những người đi cùng bà đang tìm chỗ trốn, “rằng anh đã tào lao với cái thứ thuốc của dân Muggle đó?”

“Không phải là tào lao đâu em yêu à,” ông Weasley van nài, “đó chỉ là - là thứ mà Pye và anh nghĩ rằng bọn anh chỉ thử mà thôi, nhưng tiếc là - thế đấy, với những loại vết thương như thế này, có vẻ nó không hoạt động tốt như bọn anh nghĩ”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Thế... để xem, anh không biết rằng liệu em có biết - những vết khâu là gì không?”

“Nghe có vẻ như anh đang cố khâu da của anh lại,” bà Weasley nói với một nụ cười rầu rĩ, “nhưng thậm chí là anh, Arthur, cũng không nên ngu ngốc như thế - ”

“Cháu cũng muốn một tách trà,” Harry chạy đi.

Hermione, Ron và Ginny cũng chạy nhanh ra cửa cùng nó. Khi cánh cửa đóng lại phía sau bọn trẻ, chúng nghe thấy bà Weasley thét lên, “ANH NÓI GÌ CỜ, ĐÓ LÀ MỘT XU HƯỚNG CHUNG À?”

“Đúng là ba,” Ginny lắc đầu khi chúng bắt đầu ra hành lang. “Những mũi khâu... con đã nói rồi...”

“Em biết đấy, chúng rất có hiệu quả với những vết thương bình thường,” Hermione nói thẳng thắn. “Chỉ cho rằng có cái gì đó trong nọc rắn đã cản trở chúng hay đại loại như thế. Chỉ không biết phòng uống trà ở đâu nhỉ?”

“Tầng năm,” Harry nói, cố nhớ ký hiệu ở trên bàn của Phù thủy Đón tiếp.

Chúng đi dọc theo hành lang, qua một dãy các cửa đôi và tìm thấy một cầu thang nhỏ hẹp với rất nhiều những chân dung của những ThCý thuê đầy vẻ hung dữ. Khi chúng trèo qua đó, những Thầy Lang đã chẩn đoán cho chúng những chứng bệnh kỳ lạ và đưa ra những phương thuốc kinh khủng. Ron đã thực sự cảm thấy bị nhục mạ khi một phù thủy thời Trung cổ đã phán rằng nó rõ ràng là một ca tòi tệ của bệnh Spattergroit (Hình như là Bệnh đậu mùa, không thấy có trong từ điển - ND)

“Và cái đó là gì vậy?” Ron giận dữ khi vị Thầy Lang đuổi theo nó suốt sáu bức tranh, xô hết những người ngụ trong đó ra khỏi đường chạy.

“Nó là một sự đau đớn trầm trọng nhất gây ra cho da thịt, thừa chàng trai trẻ, thứ mà sẽ để lại cho nó những nốt đậu mùa và thậm chí còn khủng khiếp hơn nó bây giờ nhiều - ”

“Nhìn xem ông nói ai khủng khiếp đấy!” tai Ron đỏ ửng lên.

“ - phương thuốc duy nhất là lấy gan của một con cóc, ngâm chặt trong họng, đứng trần truồng lúc trăng tròn trong một cái thùng chứa đầy mắt lươn - ”

“Tôi không bị Spattergroit!” (Có lẽ Spattergroit là bệnh Đậu mùa - ND)

“Nhưng những vết xấu xí trên mặt cậu, thừa chàng trai trẻ - ”

“Đó là tàn nhang!” Ron nổi quạu. “Bây giờ hãy quay trở lại bức tranh của ông và để tôi yên!”

Nó quay lại với những người khác, tất cả vẫn đang cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tầng mấy đây nhỉ?”

“Mình nghĩ là tầng năm đấy,” Hermione nói.

“Không, mới tầng bốn thôi,” Harry nói, “chỉ còn một - ”

Nhưng khi nó bước tới đầu cầu thang, nó bỗng nhiên dừng lại đột ngột, nhìn chằm chằm vào cửa sổ nhỏ bên trong những cánh cửa đôi ở đầu hành lang, có ghi: Lời nguyện GÂY THƯƠNG TÍCH. Một người đàn ông đang nhìn chúng với cái mũi ấn vào cửa kính. Ông có bộ tóc hơi xoắn, đôi mắt xanh sáng và một nụ cười trống rỗng lộ ra hàm răng chói lòe.

“Ồ!” Ron nói, cũng đang nhìn vào người đàn ông.

“Ồi, trời đất ơi,” Hermione bất chợt nói hỗn hển. “Giáo sư Lockhart!”

Cựu giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của bọn trẻ đẩy cửa ra và tiến về phía chúng, đang mặc một chiếc áo choàng có màu hoa cà.

“Chào!” ông nói. “Tôi cho rằng các bạn sẽ xin chữ ký của tôi đúng không?”

“Không thay đổi nhiều lắm nhỉ?” Harry thì thầm với Ginny, cô bé đang cười đến tận mang tai.

“Ơ - thầy có khoẻ không, thưa Giáo sư?” Ron nói, nghe hơi đáng khiêu trách. Chính là cái đùa phép trục trặc của Ron đã phá hoại trí nhớ của Giáo sư Lockhart quá tồi tệ đến nỗi ông ta phải vào St Mungo ngay lập tức, mặc dù lúc đó Lockhart đang cố gắng để xoá bỏ hoàn toàn trí nhớ của Harry và Ron, sự thông cảm của Harry cũng chỉ có giới hạn.

“Tôi thực sự rất khoẻ, cảm ơn các bạn!” Lockhart cười mở, rút ra một cái bút lông công hơi méo mó từ trong túi của ông. “Nào, các bạn cần bao nhiêu chữ ký? Tôi có thể ký liền một lúc đấy!”

“Er - chúng tôi không cần một chữ ký nào cả vào lúc này, cảm ơn,” Ron nói, nhướn lông mày lên khi Harry hỏi, “Thưa Giáo sư, thầy không nên đi lang thang ngoài hành lang thế này. Tại sao thầy không ở trong phòng?”

Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt thầy Lockhart. Sau một thời gian nhìn chăm chú vào Harry, ông nói, “Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

“Er... có, chúng ta đã gặp nhau,” Harry nói. “Thầy đã từng dạy chúng con ở trường Hogwarts, thầy có nhớ không?”

“Dạy?” Lockhart nhắc lại, có vẻ hơi do dự. “Tôi á? Tôi đã dạy học à?”

Và ngay lập tức nụ cười xuất hiện trở lại trên khuôn mặt của ông, điều này hơi gây hoang mang.

“Đã dạy cho cậu tất cả những gì cậu biết, tôi cho rằng như vậy, đúng không nào? Thế nào, những chữ ký thì sao nhỉ? Hay là ta sẽ ký liền một tá nhỉ, các bạn có thể đưa cho những bạn nhỏ khác để không ai bị chừa ra!”

Nhưng ngay sau đó một cái đầu thò ra khỏi cửa ở cuối hành lang và một giọng nói vang lên, “Gilderoy, cậu bé hư đốn quá, nó lại lang thang đâu mất rồi?”

Một bà Thầy Lang trông giống như một bà mẹ hiền đầu đội một vòng hoa lấp lánh chạy nhanh dọc theo hành lang, tặng cho Harry và những người khác một nụ cười ấm áp.

“Ồ, Gilderoy, nó có khách à! Thật là tuyệt quá, nhất là vào Giáng Sinh nữa! Các cháu có biết không, nó ta không bao giờ có người đến thăm, tội nghiệp thằng bé, và ta không thể nghĩ xem tại sao lại thế, nó ta là một cục cưng dễ thương mà.”

“Tụi nhóc muốn xin chữ ký!” Gilderoy nói với vị Thầy Lang, một nụ cười toe toét nở trên môi. “Họ muốn xin hàng đồng chữ ký, mà không cần đáp lại. Tôi chỉ mong rằng chúng ta có đủ ảnh thôi!”

“Hãy nghe cậu bé này xem,” vị Thầy Lang cầm lấy tay của Lockhart và nhìn ông ta trìu mến giống như ông ta là một đứa trẻ hai tuổi sớm phát triển. “Cậu bé đã rất nổi tiếng một vài năm trước; chúng ta rất hy vọng rằng ý thích tặng chữ ký cho người khác của nó là một dấu hiệu cho ký ức của nó đã bắt đầu quay lại. Các cháu sẽ đi cùng chứ? Cậu ta ở trong một phòng bệnh khép kín, cháu biết đấy, cậu đã thoát ra khi ta đang mang quà Giáng Sinh, cách cửa thường xuyên được khoá kín... không phải là vì cậu ấy nguy hiểm đâu! Nhưng mà,” bà hạ giọng xuống như thì thầm, “cậu ta nguy hiểm cho chính cậu, chúa phù hộ cậu... không biết mình là ai, các cháu thấy rồi đấy, thơ thần xung quanh và không biết làm thế nào để quay lại... các cháu thật là tốt khi đến thăm nó thế này.”

“Er,” Ron ra hiệu một cách không cần thiết vào cánh cửa phía trước, “thực ra, chúng cháu chỉ - er -”

Nhưng bà Thầy Lang nở một nụ cười đầy hi vọng, và lời thì thầm lờ mờ của Ron về ‘định đi uống một tách trà’ liền tan mất vào không gian. Chúng nhìn nhau bất lực, và sau đó theo Lockhart và bà Thầy Lang đi xuống cuối hành lang.

“Chúng ta đừng ở lại lâu quá,” Ron nói khẽ.

Bà Thầy thuốc chỉ đưa thần vào cánh cửa của Phòng Cửa Janus Thickey và thì thầm, ‘Alohomora’. Cánh cửa mở ra và bà dẫn bọn trẻ vào trong, nắm chắc tay của Gilderoy cho đến khi bà đặt ông ta vào chiếc ghế bành bên cạnh giường.

“Đây là phòng dành cho bệnh nhân nội trú dài hạn của chúng tôi,” bà nói với Harry, Ron, Hermione và Ginny với một giọng buồn bã “Dành cho những thương tật lâu dài gây ra bởi phép thuật đấy. Chắc chắn rằng với những liều thuốc và những bùa chú mạnh, với một chút may mắn nữa, chúng ta có thể có những kết quả khả quan. Gilderoy đang có vẻ lấy lại được một số ý thức về bản thân, và chúng ta đã nhìn thấy những tiến bộ thực sự của ông Bode, ông ấy dường như đã lấy lại được sức mạnh của lời nói, mặc dù ông không nói bất cứ thứ ngôn ngữ nào mà chúng tôi có thể nhận ra được. Thôi, ta phải đi tặng quà Giáng Sinh đây, các cháu cứ thoải mái nói chuyện nhé.”

Harry nhìn quanh. Căn phòng hiện ra với những dấu hiệu không chệch đi đâu được rằng nó thực sự là nơi ở lâu dài cho những người bệnh trong đó. Họ có nhiều vật dụng cá nhân xung quanh giường hơn bác Weasley; bức tường ở phía đầu giường thầy Gilderoy là một ví dụ, nó được phủ kín bởi những bức ảnh của ông, tất cả đều đang tươi cười hết cỡ và vẫy chào những người mới đến. Ông ta đã ký rất nhiều lên những bức ảnh đó, với một nét chữ nguệch ngoạc, trẻ con. Trong lúc ông được bà Thầy Lang đặt xuống ngồi ở chiếc ghế của ông, Gilderoy kéo một đồng ảnh về phía mình, lấy bút lông và bắt đầu ký vào đó một cách luống cuống.

“Bạn có thể đặt nó vào trong phong bì,” ông nói với Ginny, ném những bức ảnh đã được ký vào vạt áo của cô bé từng chiếc một khi ông ký xong. “Tôi chưa quên đâu, các bạn biết đấy, chưa, tôi vẫn nhận được rất nhiều thư hâm mộ... Gladys Gudgeon viết hàng tuần... tôi

chỉ hy vọng rằng tôi biết lý do tại sao” ông ta ngừng lại, hơi lúng túng, rồi lại cười và quay trở lại công việc của mình với một sự hăng hái mới. “Tôi ngờ rằng đó chỉ là vì vẻ đẹp trai của tôi...”

Một phù thủy da vàng ủng, trông rất thiếu não nằm ở giường đối diện đang nhìn lên trần nhà; ông đang làm bầm với chính mình và có vẻ hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Hai chiếc giường đằng kia có một người phụ nữ với cái đầu bị bao phủ hoàn toàn bởi lông; Harry vẫn còn nhớ một điều tương tự đã xảy đến cho Hermione trong năm thứ hai, mặc dù tai nạn, trong trường hợp của cô bé, thì không lâu dài. Ở phía cuối phòng, những tấm màn sắc sỡ đã được kéo ra giữa hai cái giường để giữ cho bệnh nhân và những người đến thăm họ tách biệt khỏi những người khác.

“Của bà đây, Agnes,” vị Y sĩ nói với người phụ nữ mặt đầy lông một cách vui vẻ, đưa cho bà một đồng nhỏ quà Giáng Sinh. “Thấy chưa, không quên phải không? Và con trai của bà đã gửi cú nói rằng nó sẽ tới vào tối nay, thật tuyệt phải không?”

Agnes sửa vài tiếng rất to.

“Và nhìn này, Broderick, ông đã được tặng một chậu cây và một cuốn lịch rất đẹp với mỗi hình một con Bàng Mã cảnh cho mỗi tháng; chúng nó sẽ làm cho mọi thứ sáng sủa hơn phải không nào?” Vị Thầy Lang nói, hồi hã tiến về phía người đàn ông đang làm bầm, đặt cái chậu cây xấu xí với những xúc tu dài loằng ngoằng lên cái tủ cạnh giường và treo cuốn lịch lên trên tường bằng đũa thần của bà. “Và - ồ - bà Longbottom, bà đang định ra về đấy à?”

Harry quay đầu lại. Tấm màn che đã được kéo lên khỏi hai cái giường ở cuối phòng và hai người khách đi ra ở con đường đi giữa những cái giường: một phù thủy già trông rất khủng khiếp, mặc một chiếc váy màu xanh, một chiếc áo lông cáo đã cũ và đội một cái mũ nhọn được trang trí bởi một thứ không thể chệch đi đâu được là một con kền kền nhồi bông, và đằng sau bà, trông rất phiền muộn - Neville.

Trong một thoáng suy nghĩ, Harry nhận ra người nằm trên chiếc giường đằng kia là ai. Nó cố gắng điên cuồng, bằng mọi cách làm xao nhãng những người khác để Neville có thể rời căn phòng mà không bị để ý và hỏi han, nhưng Ron cũng đã để ý đến cái tên ‘Longbottom’, và trước khi Harry kịp ngăn lại nó gọi to, “Neville!”.

Neville nhảy lên và co rúm lại giống như có một viên đạn vừa sượt qua nó.

“Bọn mình đây, Neville!” Ron nói vui vẻ, bước đi. “Cậu đã nhìn thấy chưa? Thầy Lockhart đang ở đây đấy! Nó đến thăm ai vậy?”

“Bạn của cháu hả Neville?” bà của Neville nói ân cần, tiến tới bọn trẻ.

Neville trong có vẻ như nó nên ở bất cứ nơi nào khác trên thế giới trừ chỗ này. Khuôn mặt nặng nề của nó dần tím ngắt và nó không hề nhìn vào bất cứ ai trong bọn trẻ.

“À, đúng rồi,” bà của nó bé nói, nhìn chăm chú vào Harry và chìa bàn tay nhăn nheo giống chân chim ra. “Đúng rồi, ta biết cháu là ai, tất nhiên. Neville đã kể rất nhiều về cháu.”

“Ơ - cảm ơn bà,” Harry bắt tay. Neville không nhìn vào nó, mà nhìn xuống chân mình, mặt ngày càng đỏ gay.

“Và hai cháu chắc chắn là nhà Weasley rồi,” và Longbottom tiếp tục, lần lượt đưa tay ra cho Ron và Ginny. “Ta biết bố mẹ các cháu - không nhiều lắm, tất nhiên - nhưng họ là những người tốt, rất tốt... và cháu là Hermione Granger?”

Hermione hơi giật mình vì bà Longbottom biết tên mình, nhưng cũng bắt tay như những người khác.

“Có, Neville đã kể tất cả mọi chuyện về cháu. Giúp nó vượt qua một vài trường hợp bùng nổ đúng không? Nó là một đứa trẻ ngoan,” bà nói, ném một cái nhìn nghiêm nghị qua cái mũi hơi to về phía Neville, “nhưng nó không có được sự thông minh của ba nó, ta rất tiếc phải nói như vậy.” Và bà quay mạnh đầu về phía hai cái giường ở cuối phòng, đến nỗi con kền kền nhồi bông trên mũ của bà lắc lư nghiêm trọng.

“Gì cơ ạ?” Ron ngạc nhiên. (Harry muốn đập lên chân của Ron, nhưng cách đó khó hơn rất nhiều để ra hiệu khi mà bạn mặc quần bò so với khi mặc áo choàng.) “Ba của cậu ở đó hả Neville?”

“Cái gì vậy?” bà Longbottom nói the thé. “Cháu chưa kể cho bạn bè về cha mẹ của cháu hả Neville?”

Neville thở sâu, nhìn lên trần nhà và lắc đầu. Harry không thể nhớ được rằng đã từng cảm thấy hổ thẹn hơn chưa, nhưng nó không thể nghĩ ra một cách nào đó để cứu Neville ra khỏi hoàn cảnh này.

“Nào, không có gì mà phải ngượng cả!” bà Longbottom giận dữ. “Cháu phải tự hào, Neville, phải tự hào! Chúng nó không bao giờ từ bỏ sức khỏe và sự tinh táo của mình để cho đứa con trai duy nhất của chúng lại xấu hổ cả, cháu biết không!”

“Cháu không xấu hổ,” Neville nói nhẹ nhàng, vẫn nhìn quanh trừ Harry và những người khác. Ron bây giờ đang cố kiểm soát chân để xem người nằm trên hai chiếc giường đó như thế nào.

“Thế đấy, cháu có một cách biểu lộ thật nực cười!” bà Longbottom nói. “Con trai ta và vợ của nó,” bà quay sang Harry, Ron, Hermione và Ginny “đã bị tra khảo đến mất trí bởi bọn tay chân của Kẻ Mà Ai Cũng Biết Là Ai Đấy.”

Hermione và Ginny đều đưa tay lên bịt chặt miệng. Ron ngừng nghiêng cổ ngó bố mẹ của Neville và cảm thấy hổ thẹn.

“Chúng nó là những Thần Sáng, cháu biết đấy, và rất được tôn trọng ở thế giới phù thủy,” bà Longbottom bước đi. “Có năng khiếu bẩm sinh, cả hai đứa nó, ta - ồ, Alice con, con muốn gì vậy?”

Mẹ của Neville đã đứng dậy ở phía cuối phòng trong bộ đồ ngủ. Cô không còn khuôn mặt bụ bẫm, tràn đầy hạnh phúc mà Harry đã thấy trong bức ảnh cũ của thầy Moddy về Hội Huynh Đệ Phượng Hoàng lúc đầu tiên. Mặt của cô bây giờ đã gầy xẹp đi và mệt mỏi, mắt của cô có vẻ to quá cỡ và tóc đã bạc trắng, mỏng và trông như đã chết rồi. Cô có vẻ không muốn nói chuyện, hoặc có lẽ cô không thể nói, nhưng cô có những cử động rụt rè về phía Neville, cầm cái gì đó trong cánh tay mở rộng của cô.

“Nữa à?” bà Longbottom nói hơi mệt mỏi. “Rất tốt, Alice con, rất tốt - Neville, hãy cầm lấy bất kể là thứ gì.”

Nhưng Neville đã chìa tay ra rồi, với lấy thứ mà mẹ của nó vừa làm rơi, một mảnh giấy gói kẹo Thối To Nhất Của Drooble.

“Rất tuyệt con à,” bà Neville nói với một giọng vui vẻ giả tạo, vỗ lên vai của mẹ nó.

Nhưng Neville nói khẽ, “Cám ơn mẹ.”

Mẹ của nó lão đảo quay lại về cuối phòng, rên rỉ với chính mình. Neville nhìn những người khác, vẻ mặt nó có vẻ thách thức, giống như là đang thách mọi người dám cười, nhưng Harry không nghĩ rằng nó có thể tìm thấy chuyện gì ít vui vẻ hơn trong cuộc đời của nó.

“Chúng ta phải về thôi,” bà Longbottom thở dài, đeo đôi găng tay dài màu xanh vào. “Rất vui được gặp các cháu. Neville, vứt cái giấy kẹo đó vào thùng rác, mẹ cháu đã cho cháu giấy kẹo đủ để phủ kín phòng ngủ của cháu rồi đấy.”

Nhưng khi họ rời đi, Harry chắc chắn rằng nó nhìn thấy Neville lén lút nhét tờ giấy kẹo vào trong túi của nó.

Cánh cửa đã đóng sau lưng chúng.

“Mình chưa bao giờ biết,” Hermione nói, trông như sắp khóc.

“Mình cũng vậy,” Ron nói với giọng hơi khàn khàn.

“Em cũng thế,” Ginny nói thầm.

Cả ba đều nhìn vào Harry.

“Mình đã biết,” nó nói ủ rũ. “Thầy Dumbledore đã nói cho mình nhưng mình đã thề là không nói cho ai biết... đó chính là lý do khiến cho Bellatrix Lestrange bị đưa đến Azkaban, vì thực hiện lời nguyền Quên Lãng đối với cha mẹ của Neville cho đến khi họ mất hoàn toàn trí nhớ.”

“Bellatrix Lestrange đã làm điều đó à?” Hermione thì thầm, sợ hãi. Người đàn bà mà Kreacher giữ bức ảnh trong phòng của ông ấy à?”

Có một khoảng thời gian dài yên lặng, bị phá vỡ bởi giọng nói tức giận của Lockhart.

“Thấy chưa, ta không học cách viết chữ liền để chẳng làm gì cả!”